

Valdi lausagönguhross átroðningi og skaða, skal sá er fyrir verður tilkynna það eiganda eða umráðamanni og krefjast úrbóta. Sinni hann því engu, eða aðeins til málamynda, skal tilkynna það lögreglu, sem fjarlægir hrossin á kostnað eiganda. Brot gegn kafla þessum varða sektum frá kr. 10 000.00 til kr. 50 000.00.

VII. KAFLI

Almenn ákvæði.

39. gr.

Allar sektir, sem nefndar eru í þessari reglugerð, renna í hlutaðeigandi fjallskilasjóð, sé hann til, annars í sveitarsjóð.

40. gr.

Vanræki einstaklingur eða sveitarfélag að framkvæma fjarleitir eða annað skv. reglugerð þessari, skulu viðkomandi sæta sektum frá kr. 2 000.00 til kr. 10 000.00.

41. gr.

Með mál út af brotum á reglugerð þessari skal farið sem opinber mál.

42. gr.

Með reglugerð þessari fellur úr gildi reglugerð fyrir Snæfellsness- og Hnappadalssýslu um fjallskil o. fl. frá 20. september 1968.

Reglugerð þessi, sem sýslunefnd Snæfellsness- og Hnappadalssýslu hefur samið og samþykkt, staðfestist hér með samkvæmt sveitarstjórnarlögum nr. 42 12. maí 1969, um afréttarmálefni, fjallskil o. fl.

Landbúnaðarráðuneytið, 18. ágúst 1975.

Halldór E. Sigurðsson.

Ragnheiður Árnadóttir.

29. ágúst 1975.

Nr. 377.

FJALLSKILAREGLUGERÐ fyrir Mýrasýslu.

I. KAFLI

Um stjórn fjallskilamála.

1. gr.

Sýslunefndin í Mýrasýslu hefur á hendi yfirstjórn allra fjallskilamála innan takmarka sýslunnar, eins þótt afréttir eða fénaður, er þar gengur, sé eign utansýslubúa. Hún sker úr ágreiningi og kærumálum, er til hennar verður skotið samkvæmt reglugerð þessari, eða samkv. gildandi lögum um afréttarmálefni á hverjum tíma.

2. gr.

Málefni þau, sem nefnd eru í 1. gr., standa undir umsjón og framkvæmd hreppsnefndanna í Mýrasýslu, hvernar í sínum hreppi. Þær skulu gæta þess, að reglugerðinni sé hlýtt, og ef eitthvað er vanrækt af því, er hún fyrirskipar, eða brotið gegn ákvæðum hennar, að fullar bætur komi fyrir.

Hreppsnefndir, hver í sínum hreppi, gera allar nákvæmari ákvarðanir um fjallskil og aðrar framkvæmdir samkvæmt reglugerð þessari eftir þörfum. Þær hafa úrskurðarvald í öllum ágreinings- og kærumálum innan hrepps. Úrskurðum þeirra má skjóta til sýslunefndar.

Þar sem tveir eða fleiri hreppar, eða partar af hreppum, eiga einn afrétt saman, hafa hreppsnefndir allra þeirra stjórn fjallskilamála á hendi í sameiningu. Oddvitinn í þeim hreppi, er rétt sú liggur í, er afrétturinn á að leitast til, skal kveðja til funda þeirra, er skipa eiga slíkum málum. Á fundum ræður afl atkvæða.

3. gr.

Nú er afréttur innan ummerkja Mýrasýslu notaður af hreppsfélagi annarrar sýslu, og er þá heimilt að fela hreppsnefndinni í þeim hreppi umsjón og framkvæmd fjallskila á afréttinum. Fer þetta eftir samkomulagi við hreppsnefnd þess hrepps, er afréttur liggur í, en að öðru leyti eftir fyrirmælum þessarar reglugerðar.

II. KAFLI

Um notkun afrétta.

4. gr.

Stóðhross og sauðfé skal að jafnaði ganga á afrétti til sumarbeitar. Þó geta hreppsnefndir leyft frávik hér frá, og jafnvel bannað, að stóðhross séu á afrétt rekin. En gera verða viðkomandi hreppsnefndir þá ráðstafanir til, að slíkur fénaður sé í gæslu hafður í heimahögum, og valdi eigi usla í löndum annara manna, enda hæti eigendur, ef skaði hlýst af.

5. gr.

Enginn má nota annan sameignarafrétt en þann, er hann á upprekstur á, nema hlutaðeigandi hreppsnefnd eða hreppsnefndir leyfi. Enginn má heldur taka hross eða sauðfé í sameiginlegt upprekstrarland af öðrum en þeim, sem heimili eiga í því upprekstrarfélagi, enda hafi fénaðurinn verið fóðraður á upprekstrarsvæðinu undanfarandi vetur.

6. gr.

Enginn má nota sameiginlegt upprekstrarland til annars en sumarbeitar fyrir afréttarfénað, nema hann hafi sérstaka heimild til þess. Enginn má ná sauðfé eða ótömdum hrossum úr afrétti, frá því 11 vikur eru af sumri til fjallgangna, nema hann fái til þess leyfi hreppsnefndar þess hrepps, er afrétt liggur í, enda fullnægi hann þeim skilyrðum, er hún setur.

Þetta ákvæði nær og til þeirra afréttarnota, er nefnd eru í 7. grein.

7. gr.

Nú er afréttarland eða fjalllendi einstaks manns sameiginlegt leitarsvæði með sameignarafrétti, og ætlar hann að leigja það öðrum til sumarbeitar, þá er hann skyldur að tilkynna það fyrir 10. júnímánaðar hreppsnefnd þess hrepps, er landið liggur í, og jafnframt skýra frá, fyrir hve mikinn fénað landið er ætlað og hverjir notendur eru. Þó er honum óheimilt að taka annan eða meiri fénað í landið en hreppsnefnd samþykkir.

III. KAFLI

Um fjársmalanir á vorum og rekstur í afrétt.

8. gr.

Allir, sem jörð eða jarðarpart hafa og búfjárhagar fylgja, skulu smala á vorum þegar rýja þarf sauðfé eða reka það eða stóðhross í afrétt, allt eftir því sem hrepps-

nefnd ákveður. Vanræki einhver slíka smölun, þá er nágrönnum heimilt að smala landið og reka fénað í aðhald til sundurdráttar, en haga skulu þeir framkvæmdum svo, að landnotanda verði sem minnst mein að, og aldrei má reka hans eigin fénað úr hagagirðingu nema hann leyfi. Hreppsnefnd getur einnig látið smala landið á kostnað þess, er á að gera það.

9. gr.

Skylt er hverjum þeim, er sauðfé hefur undir höndum, að rýja það þá tími er til þess kominn, svo og að marka lömb á vori. Nú finnast sauðkindur við smölun, er sloppið hafa úr heimahögum eða fjarri eiganda, órúnar, eða ómörkuð unglömb. Ber finnanda þá að gera eiganda viðvart, ef hann er í nágrenni, en að öðrum kosti að rýja þær, ef tímabært er, og marka unglömb. Skal hann gera eiganda full skil á ull og grein fyrir merki og öðrum einkennum á hverri kind, er hann hefur rúíð eða markað.

Geti finnandi eigi vitað með vissu hver eigandi er slíkra kinda, ber honum að inna af hendi sömu skil við hreppstjóra í hreppi sínum. Hreppstjóri ráðstafar ull eins og öðru óskilafé.

Í ómakslaun fær finnandi þóknun, er ákveðst af sýslumanni, ef eigi umsemst öðruvísi.

10. gr.

Ef gróðurleysi eða illviðri banna eigi, á allur fjallskilaskyldur fénaður að vera á afrétt kominn fyrir 15. júlí ár hvert, ella svo fljótt sem tíð leyfir, nema hafður sé í afgirtum heimalöndum eða eyjum, sbr. 18. gr. Eigi má þó fénað á afrétt reka fyrr en nægur gróður er þar kominn.

11. gr.

Aldrei má án leyfis eiganda eða ráðstöfunar hreppsnefndar, reka fénað annarra manna á afrétt, nema víst sé að hann eigi þangað að fara og sé eigi tekinn í sínum heimahögum. Reka skal þannig gegnum heimalönd, að sem minnstur bagi verði, og aldrei yfir tún né engi, nema ómögulegt sé að fara aðra leið.

12. gr.

Hreppsnefnd hvers hrepps er heimilt að ákveða fyrir eitt eða fleiri ár í senn, hvað íbúar hreppsins, er á afrétt reka, skuli skemmst mega fara með rekstra sína, til þess að skilja þá eftir. Þó skal heimilt að skilja eftir á leiðinni allt að 20 kindur úr rekstri, ef þær eru örþreyttar og komnar í afrétt þann, er þær eiga að ganga á.

13. gr.

Hver, sem heimildarlaust rekur fénað í annars manns land, hvort sem það er heimaland eða afréttur og skilur hann þar eftir, er skaðabótaskyldur til landsnothafa eftir því sem hæfa þykir, auk sektar.

14. gr.

Ef kindur í rekstri gefast upp á leið til afréttar og þess vegna eða af öðrum ástæðum verður að skilja þær eftir í landi, sem ekki er heimilt að láta þær ganga í til beitar, þá skal eigandi eða umráðamaður þeirra sem skjótast láta umráðamann landsins vita um það og semja við hann, hversu með skal fara. Vanræki eigandi eða umráðamaður fénaðarins þetta, skal álíta, að hann hafi brotlegur orðið samkv. 13. gr.

15. gr.

Nú er afréttarfénaður ekki rekinn í afrétt þá tími er til kominn, eða hafður annarsstaðar, sbr. 18. gr., en skilyrðum ekki fullnægt að álitni hreppsnefndar, og má hún þá láta reka fénaðinn í afrétt á kostnað eiganda eða umráðamanns.

16. gr.

Ef sauðfé eða hross ganga úr afrétti að sumri í búfjárhaga, þá má sá, er fyrir ágangi verður, reka fénaðinn aftur í afrétt þann, er hann hyggur hann úr vera. Skyllt er nágrönnum hans að gera þetta með honum, ef hann kveður þá til. Skal haga rekstri svo, að ágangsfénaði verði ekki mein að. Kostnaður við slíkan rekstur í eitt skipti fæst ekki endurgoldinn, en verði að endurtaka slíka vörn fyrir ágangi það sama sumar, þá getur sá er fyrir ágangi verður, gert hreppsnefnd aðvart um það og skipar hún þá fyrir um smölun og rekstur til afréttar. Kveður hún til þess öðrum fremur þá, er fyrir ágangi verða og næstir eru ágangssvæðinu, en öllum sem til eru kvaddir er skylt að hlýða. Kostnaður greiðist úr sveitarsjóðum eða fjallskilasjóðum þeirra hreppa er eiga eða nota afrétt þann, er ágangsfénaður kom frá.

Gangi stóðhross úr afrétti, og tolli þar ekki eftir ítrekaðan rekstur, er þeim sem fyrir ágangi verður, heimilt að tilsegja þau eiganda, sem þá er skyldur að hirða þau.

Nú er girðing, sem hindrar fénað í því að komast úr afrétti og veldur því, að hann safnast við slíka girðingu, svo að við örtröð liggur. Er viðkomandi hreppsnefnd þá skylt að hlutast til um, að slíkur fénaður sé aftur í afrétt rekinn, eða — ef það kemur ekki að haldi — fluttur í heimahaga. Ber henni að kveða nánar á um alla framkvæmd í þessu efni, og hvernig fénaði þessum skuli til skila komið.

17. gr.

Nú safnast fénaður að girðingu, sem er því til fyrirstöðu, að hann gangi sjálfkrafa á leið til afréttar, er þá stranglega bannað að sleppa honum um hlið eða á annan hátt yfir girðinguna. Ef sá, er fyrir slíkum ágangi verður, getur ekki á hagkvæmari hátt um samið, þá gerir hann hreppsnefnd í sínum hreppi aðvart um áganginn og ber henni þá, að láta smala ágangsfénaði og reka þangað sem hann má vera, á kostnað eiganda, nema öðruvísi sé ákveðið í samþykkt, er nái yfir ágangssvæðið.

IV. KAFLI

Um fjallskil og leitir.

18. gr.

Fjallskilaskyldur er hver sá, sem á kind eða stóðhross, hvort sem það er rekið á afrétt eða eigi. Öllum fjallskilakostnaði skal jafnað niður eftir fénaðarfjölda, er miðist við tölu geldra kinda. Hvert stóðhross jafngildir 5 kindum geldum, tvær ær með dilkum jafngilda 3 kindum geldum.

Nú er allur fjallskilaskyldur fénaður hafður í afgirtu heimalandi eða eyjum. Er hreppsnefnd þá heimilt að fella niður allt að helmingi fjallskilaskyldu af fénaði þessum, enda meti hún vörsluna gilda.

Heimilt er hreppsnefnd, ef afréttarskyldum búpeningi hefur fækkað mjög, svo að afréttir eru ekki að öllu leyti nýttir, að álitni hennar, að jafna allt að helmingi fjallskilakostnaðar niður á landverð bújarða, eins þó í eyði séu, að frádregnu verði ræktaðs lands og hlunninda, eftir gildandi fasteignamati.

19. gr.

Hver búandi eða húsráðandi er skyldur að halda uppi fjallskilum heimilismanna sinna gegn fullu endurgjaldi.

20. gr.

Brennar aðalleitir skal gera á hverju hausti, til þess að smala til rétta. Í fyrstu leit skal smala sauðfé, en í annari og þriðju leit bæði sauðfé og hrossum. Þó má hreppsnefnd eða hreppsnefndir á fjallskilafundi ákveða, að hrossum skuli smalað til fyrstu réttar og þeim þá réttað, en tilkynna skal það í þá hreppa upprekstrarfélagsins, er þar eiga hrossa von.

Einnig skal eftir þörfum senda menn til þess að hirða fé og hross í útréttir, er fjárvon er við.

21. gr.

Til Fljótstunguréttar skal gera fyrstu leit föstudag, laugardag og sunnudag í 21. viku sumars, aðra leit föstudag, laugardag og sunnudag í 22. viku sumars og þriðju leit mánudag, þriðjudag og miðvikudag í 23. viku sumars.

Til Þverárréttar skal gera fyrstu leit sunnudag, mánudag og þriðjudag í 21. viku sumars, aðra leit föstudag, laugardag og sunnudag í 22. viku sumars og þriðju leit miðvikudag, í 23. viku og fimmtudag og föstudag í 24. viku sumars.

Til Brekkuréttar skal gera fyrstu leit mánudag í 21. viku sumars, aðra leit laugardag í 24. viku sumars og þriðju leit laugardag í 25. viku sumars.

Til Svignaskarðsréttar skal gera fyrstu leit mánudag og þriðjudag í 21. viku sumars, aðra leit laugardag og sunnudag í 24. viku sumars og þriðju leit laugardag í 25. viku sumars.

Til Hraundalsréttar skal gera fyrstu leit mánudag, þriðjudag og miðvikudag í 21. viku sumars, aðra leit laugardag og sunnudag í 24. viku sumars og þriðju leit laugardag í 25. viku sumars.

Til Hitardalsréttar skal gera fyrstu leit mánudag og þriðjudag í 21. viku sumars, aðra leit laugardag og sunnudag í 24. viku sumars og þriðju leit laugardag í 25. viku sumars.

Hreppsnefndum er heimilt að gera þriðju leit á öðrum tíma, en til er tekinn í þessari grein, ef sérstök ástæða þykir til. En hafa verða þær samráð sín í milli þar um, svo að samfímasköpun verði sem minnst raskað. Leitinni skal þó jafnan lokið fyrir 3. rétt.

Í öllum hreppum sýslunnar skal smala heimalönd til annarrar og þriðju réttar. Auk þess skal fyrsti mánudagur í nóvember vera almennur smaladagur heimalanda, hrútar allir teknir þá í gæslu og afbæjarfé komið til réttra eigenda. Óskilafé, sem þá kann að finnast, skal farið með eins og segir í 43. gr.

22. gr.

Fyrir 10. ágúst ár hvert skal hreppstjóri hafa samið og sent oddvita þeirrar hreppsnefndar, er jafnar niður fjallskilum viðkomandi hrepps, skrá yfir alla framteljendur og fjölda sauðfjár og stóðhrossa, eins og það er fram talið eða hann telur rétt vera. Í Norðurárdalshreppi og Stafholtstungnahreppi skal skrá þessi vera í tvennu lagi og skipting hin sama og hreppanna í upprekstrarfélög.

Skyllt er hreppsnefnd, ef henni er kunnugt um annan og meiri fjallskilaskyldan fénað í upprekstrarfélagi en á skrá stendur, að jafna fjallskilum einnig á hann.

23. gr.

Hreppsnefnd hver jafnar niður fjallskilum á hreppsþúa sína og þá utanhreppsþúa, er fjallskil eiga að gera í hreppnum, nema öðruvísi sé um samið, sbr. 3. gr. Skal niðurlögn lokið svo tímanlega, að hún geti orðið öllum kunn eigi síðar en þremur dögum áður en leitir byrja.

Niðurlögn skal birta með fjallskilaseðli eða fjallskilaseðlum, er gangi bæ frá bæ um hreppinn, og hefur hann eða þeir þá þingboðsrétt. Utanhreppsmönnum má boða fjallskil svo sem haganlegast þykir.

Í fjallskilaseðli skal skráð, hvaða fjallskil hver á að gera það haust, hvernig leitum og réttum skal haga, hver verði leitarforingi og annað því um líkt, eftir þörfum.

24. gr.

Hver búandi er skyldur til að leita heimaland ábýlisjarðar sinnar á hausti, að svo miklu leyti og svo oft sem hreppsnefnd ákveður, og reka skilvíslega til réttar eða annað allan óskilafénað, eftir nánari ráðstöfun hreppsnefndar. Nú er jörð í eyði og færast þá skyldur ábúanda yfir á jarðareiganda.

Vanræki einhver slíka smölun, er heimilt að fara svo að sem fyrir er mælt í 8. gr., enda komi full greiðsla fyrir.

25. gr.

Hreppsnefnd eða hreppsnefndir skulu árlega meta allan fjallskilakostnað upp-
rekstrarfélagsins til peningaverðs. Eftir því mati skal fara, þá eitthvað til fjallskila er greitt í peningum. Tillagi hvers einstaklings til fjallskila skal jafna niður með vinnu eða öðru þess háttar, að svo miklu leyti sem auðveldlega verður við komið. En heimilt er hreppsnefnd, ef hún telur það hagkvæmt, að ákveða að einhver hluti fjallskilatillags greiðist í peningum, án þess þó að jafnað sé á alla eða eftir sömu hlutföllum.

26. gr.

Hreppsnefnd skal árlega kjósa leitarstjóra fyrir hvert leitarsvæði, er hún á yfir að segja. Enga aðalleit má gera, nema leitarstjóri sé í henni og stjórn henni, enda er leitaröðnum skylt að hlýða fyrirmælum hans.

Einnig skal hún kjósa réttarstjóra og foringja, er stjórn ferðum í útréttir, eftir því sem þurfa þykir.

27. gr.

Í gerðabók hreppsnefndar skal skrá niðurrjöfnun fjallskila og yfir höfuð allar ákvarðanir, er hún gerir viðvíkjandi fjallskilum, leitum, réttum og smölunum.

28. gr.

Hver, sem fjallskil á að inna af hendi, skal vanda vel tillag sitt, svo sem með því eða senda fullgilda og vel útbúna menn í leitir, útréttir og annað því um líkt. Láti einhver farast fyrir að senda mann í leit eða gera önnur þau fjallskil, er hann hefur verið kvaddur til í fjallskilaboði og eigi má fresta, skal hann borga einum þriðja parti hærra verði en metið var tillag það, er vantar.

Ef einhver sendir mann í leit, sem leitarforingi og helmingur manna í hans flokki telur óhæfan sökum galla eða ills útbúnaðar, skal vísa honum heim aftur, og er þá sá, er slíkan mann sendir, skyldur að borga eins og hann hefði engan sent. Sama gildir um mann í útréttir.

Sannist það eftir á, að einhver, sem fjallskil á að framkvæma, hafi vanrækt verk sitt, getur hreppsnefnd krafist uppbótar frá honum eða þeim, er sendi hann, eftir því er hæfa þykir.

29. gr.

Áður en leit byrjar, skal leitarforingi gæta þess í hæfilegan tíma, hvort nokkrum manni verði að vísa heim, hvort nokkurn vantar eða annað, er til leitarinnar þarf. Kaupir hann þá mann eða annað í stað þess er vantar, ef þörf krefur og þess er nokkur kostur.

Leitarforingi hefur á hendi alla stjórn á leitunum. Hann skipar fyrir um hvernig hver leitarmaður hagar göngu sinni, gætir þess að farið sé eftir fyrirskipunum hans, að úr sé bætt, ef eitthvað fer óskipulega, að ekki sé illa farið með skepnur, að fatlaðar kindur og kindalamar sé flutt til byggða, að safnsins sé vel gætt þar til það

er í rétt komið og réttarstjóri tekur við stjórn, og yfir höfuð alls þess, er tilheyrir góðu skipulagi í leitum.

30. gr.

Þeir, sem sendir eru í útréttir, skulu hlýða foringja sínum. Hann skal gera það sem unnt er, til þess að ekki verði kindur eða hross eftir í útréttum, og fari þar fram markaskráryfirlestur, má ekki fara frá réttinni fyrr en honum er lokið.

Sé einhver skepna svo fötluð, að hún verði ekki rekin með öðrum fénaði, þá skal útréttarmannaforingi ráðstafa henni svo sem hann telur hagkvæmast fyrir eiganda og á hans kostnað. Ráðstöfunina tilkynnir hann eiganda svo fljótt sem unnt er. Fatlaða kind má ekki skilja eftir milli bæja eða á víðavangi.

Foringi útréttarmanna gætir þess, að skepnum sé ekki hætta búin í rekstri, í vatnsföllum, hraungjótum, af ofþreytu og öðru því um líku.

31. gr.

Eftir að aðalleitir eru afstaðnar getur hreppsnefnd, ef henni þykir ástæða til, látið gera enn eina leit á leitarsvæði þau, er hún á um að sjá, og það er henni skylt að gera, ef fé hefur eftir leitir sést á þeim svæðum, en ekki náðst til byggða. Til þeirrar leitar má gera aukaniðurjöfnun á alla hlutaðeigendur.

Leitin kallast eftirleit og skal hún ákveðin svo fljótt, sem við verður komið að afstöðnum aðalleitum. Heimilt er einstökum mönnum að gera eftirleit eða leita að fénaði í afrétti, eftir aðalleitir á haustum. Finni þeir fénað í afrétti eftir aðalleitir er þeim heimilt að taka fundarlaun, nema fénaðurinn finnist áður en eftirleit, sem hreppsnefnd hefur ákveðið að láta gera, hefur verið framkvæmd. Fundarlaun greiðist úr viðkomandi fjallskila- eða sveitarsjóðum og mega aldrei hærri vera en nemi einum fjórða af áætlun verði sauðkinda og einum tíunda af verði hrossa. Sýslumaður sker úr ágreiningi um fundarlaun, ef upp kemur.

32. gr.

Nú þykir einhverjum niðurjöfnun fjallaskila ekki rétt og vill fá leiðréttingu á því, ber honum þó engu að síður að innna þau af hendi, en sent getur hann rökstudda kæru til hreppsnefndar fyrir lok októbermánaðar og beðið hana lagfæringar, og fer þá um hana sem útsvarskæru. Kæru út af aukaniðurjöfnun fjallaskila fer um á sama hátt og kæru yfir aukaniðurjöfnun útsvara.

V. KAFLI

Um réttir og réttahöld.

33. gr.

Þessar skulu vera aðalréttir í sýslunni:

1. **Fljótstungurétt.** Leitarsvæði hennar er: Heimalönd allra jarða í Hvitársíðu frá Gilsbakka að Kalmannstungu, að báðum meðtöldum, eins og Hvitá ræður að sunnan og girðingar að vestan og norðvestan að Skammá, svo og afréttur Reykdæla og Hálsasveitar og önnur heiðalönd að afréttarlöndum Þverárréttar og að löndum Húnvetninga að norðan og jöklum að austan.

Fyrsta rétt skal vera mánudag í 21. viku sumars, önnur rétt mánudag í 22. viku sumars og skilarétt fimmtudag í 24. viku sumars.

2. **Þverárrétt.** Leitarsvæði hennar er: Öll heimalönd, heiðalönd og afréttarlönd allra jarða í Norðurárdal og Stafholtstungum austan Sanddalsár og Norðurár, svo og allra jarða í Þverárhlið og Hvitársíðu allt að girðingum þeim, er áður eru nefndar, að löndum Húnvetninga að norðaustan og að löndum Strandasýslu

og Dalasýslu að norðvestan. Þó getur stjórn Þverárréttarfélags leyft að Lamba- tungur séu leitaðar til Fljótstunguréttar.

Fyrsta rétt skal vera miðvikudag í 21. viku sumars, önnur rétt mánudag í 22. viku sumars og skilarétt laugardag í 24. viku sumars.

3. **Brekkurétt.** Leitarsvæði er: Öll afréttarlönd og heimalönd tilheyrandi Norður- árdal og Stafholtstungum fyrir vestan Sanddalsá og Norðurá allt að löndum Dalamanna og Borghreppinga að norðan og norðvestan.

Fyrsta rétt skal vera þriðjudag í 21. viku sumars, önnur rétt mánudag í 23. viku sumars og skilarétt laugardag í 26. viku sumars.

4. **Skarðsrétt.** Leitarsvæði er: Öll afréttarlönd og heimalönd tilheyrandi Borgar- hreppi og Borgarneshreppi.

Fyrsta rétt skal vera miðvikudag í 21. viku sumars, önnur rétt þriðjudag í 23. viku sumars og skilarétt mánudag í 26. viku sumars.

5. **Hraundalsrétt.** Leitarsvæði er: Öll afréttarlönd og heimalönd tilheyrandi Álfta- neshreppi, svo og fjallland Ytri-Hraundals.

Fyrsta rétt skal vera fimmtudag í 22. viku sumars, önnur rétt miðvikudag í 23. viku sumars og skilarétt þriðjudag í 26. viku sumars.

6. **Hítardalsrétt.** Leitarsvæði er: Öll afréttarlönd og heimalönd í Hraunhreppi, að undanskildu fjalllendi Ytri-Hraundals.

Fyrsta rétt skal vera miðvikudag í 21. viku sumars, önnur rétt þriðjudag í 23. viku sumars og skilarétt mánudag í 26. viku sumars.

Aðrar og þriðju réttir í Álftaneshreppi og Hraunhreppi er heimilt að halda annarsstaðar en í aðalrétt, og heimilt að viðhalda aukaréttum til þess.

34. gr.

Aukaskilarétt má halda í hverju upprekstrarfélagi fyrir sig, hvenær sem hrepps- nefnd ákveður.

35. gr.

Hreppsnefnd skal sjá um:

- a. Að almenningur réttar sé hæfilega stór og svo haganlega gerður, að engin hætta sé á, að fé þrengi sér meira saman á einum stað en öðrum og að gólf- flötur sé sem næst láréttur.
- b. Að veggir réttar og dilka séu svo vel gerðir, stöðugir og háir, að engin sauð- kind geti stokkið upp á þá.
- c. Að sérhver fénaðareigandi innan upprekstrarfélagsins hafi nóg dilkrúm fyrir fé sitt við réttina, að ómerkingadilkur sé til og að nægir dilkar séu til fyrir fé annarra upprekstrarfélaga.
- d. Að grindur eða hurðir séu í öllum dilkadyrum, sem dregið er um úr almenn- ingi, og ytri og innri dyrum réttar.

36. gr.

Hver sem jörð, eða jarðarpart hefur til ábúðar eða notkunar, eða fénað á, er skyldur til að vinna að byggingu aðalréttar, aukaréttar, dilka, girðingar til að geyma safn í, leitarmannaskýlis og hvarrar annarar byggingar, sem notuð kann að verða við leitir eða réttir, og að viðhaldi þeirra, eftir því sem hreppsnefnd ákveður.

Við hverja aðalrétt skulu allar jarðir í upprekstrarfélaginu eiga nóg dilkrúm, hver fyrir sig eða fleiri saman, og eru ábúendur skyldir til að kosta byggingu þeirra, eftir þeim hlutföllum, er hreppsnefnd ákveður. Vanræki einhver að vinna að dilka- byggingu eða viðhaldi, svo sem skylt er, getur hreppsnefnd látið vinna verkið á hans kostnað.

Enn fremur skulu vera til sérstakir dilkar fyrir fé úr öðrum hreppum eða upprekstrarfélögum, er byggja skal og viðhalda á kostnað hlutaðeiganda, nema öðruvísi sé um samið.

37. gr.

Nú þykir meiri hluta hreppsnefndar, eða 5 bændum í upprekstrarfélagi, þörf á að færa aðalrétt á annan stað, eða endurbyggja rétt úr steinsteypu eða útlendu efni, þá skal hreppsnefnd sjá um að allir búendur, er hlut eiga að máli, verði kvaddir á fund til þess að ræða og greiða atkvæði um það mál. Verði meiri hluti fundarmanna með breytingunni, skal málið, ásamt sundurliðaðri áætlun um kostnað og fjáröflun til byggingarinnar, borið undir sýslunefnd og leggur hún úrskurð á það.

Kostnað við byggingu, endurbyggingu eða viðhald réttar og annarra bygginga, sem taldar eru í 36. gr., svo og vexli og afborganir af lánum til slíkra bygginga, skal jafnað niður eftir þeim hlutföllum, er hreppsnefnd ákveður og sýslunefnd samþykkir.

38. gr.

Skylt er að leggja til land undir rétt, en engin umráð hefur landeigandi eða landsnothafi þess vegna yfir réttinni, en þóknun fyrir átroðning á landið við réttarhaldið fær hann eftir því sem um semur. En verði ágreiningur ákveður sýslunefnd gjaldið.

39. gr.

Í fyrstu rétt skal byrjað að rétta þá markljóst er, enda er þá öllum þeim, sem fjárvon eiga við réttina, skylt að vera þar til að hirða fénað sinn. Réttarstjóri sér um að allt fari skipulega fram við réttarhaldið og hefur vald til að banna allt, sem getur hindrað það eða tafið. Öllum, sem í rétt eru, er skylt að hlýða skipunum hans, og getur hann kært til sekta, ef út af er brugðið. Hann getur skipað annan í sinn stað eða sér til aðstoðar, ef þörf er á.

Réttarstjóri sér um að ómerkingar séu látnir í þar til gerðan dilk og gefur hverjum, sem óskar þess, kost á að láta á helga sér lamb. Hann skal einnig sjá um að hryssur fái að helga sér folöld, þó ekki séu þau látin í ómerkingadilk. Enginn má taka ómerkinga án leyfis réttarstjóra. Enginn má draga sauðfé eða hross, nema látið sé í dilk eða annað aðhald, þar sem auðvelt er að kanna það, áður en út er hleypt.

Enginn má hleypa út úr dilk, fyrr en réttarstjóri leyfir og búið er að kanna féð eða hrossin, ef réttarstjóri fyrirskipar það.

Hreppstjóri þess hrepps, er rétt liggur í, skal ætíð vera við þá réttað er, og gæta lögreglu.

40. gr.

Skylt er hverjum þeim, er á von kinda eða hrossa í aðalrétt eða aukarétt síns réttarfélags, að hafa þar nægan mannafla til þess að hirða þar fénað sinn. Vanræki einhver þetta, er réttarstjóra heimilt að láta hirða fénaðinn og flytja heim, á kostnað eiganda.

41. gr.

Þá er réttarstjóri álitur tíma til kominn skal töfludráttur fara fram og markaskrár Mýrasýslu og nærliggjandi sýslna vera við hendina. Allar sauðkindur og hross, sem að því loknu hefur ekki verið ráðstafað á leið til eiganda, skal fara með sem óskilafé.

VI. KAFLI

Um meðferð óskilafénaðar.

42. gr.

Alla ómerkinga, sem eigi hafa fundist eigendur að, svo og allar aðrar kindur, sem eftir verða í rétt hverri þá drætti er lokið og ekki er vitað með vissu um eigendur að, skal hreppstjóri í þeim hreppi, er rétt liggur í, láta færa til slátrunar svo fljótt, sem við verður komið. Allt óskilafé, sem ætla má að eigendur geti fundist að síðar, skal hreppstjóri leggja inn á reikning embættis síns, svo síðar megi greiða út verð hvernar kindar, ef eigandi finnst.

Hreppsnefnd kýs tvo fjárglögga menn til að lýsa mörkum og öðrum einkennum á óskilafénaði, er eftir verður og ráðstafa þarf. Verði þeir ekki á eitt sáttir um lýsingu á marki, kveður hreppstjóri til þriðja mann til þess að skera úr ágreiningnum. Vafatriði skal þó getið í auglýsingu um óskilafénaðinn.

Nú verður hross (eða nautgripur) í óskilum í lögskilarétt. Skal hreppstjóri þá selja slíka gripi við opinbert uppboð þegar í stað, með skilorðum 45. greinar, eða ráðstafa þeim á annan hátt um stundarsakir, ef hentara þykir.

43. gr.

Óskilafénað, sem finnst eða fram kemur eftir allar réttir og verður ekki komið til eigenda, skal reka til hreppstjóra í þeim hreppi, er fénaður finnst í, og skal hann að því búnu seldur við opinbert uppboð, svo fljótt sem verða má, nema um sauðfé sé að ræða, þá skal það fært til slátrunar.

44. gr.

Nú heimtir einhver kind með sínu marki, en kannast ekki við hana sem sína eign, þá skal með hana fara sem annað óskilafé.

45. gr.

Þá er óskilahross er selt, skal, auk venjulegra söluskilmála, áskilja að eiganda sé heimilt að innleysa það til sín innan 12 vikna frá söludegi. Hið selda hross skal vera í gæslu kaupanda, en ekki í ábyrgð hans, fyrr en að innlausnarfresti liðnum. Gæslukaup og hagatollur telst frá söludegi þar til hross er hirt af eiganda. Komi hross á hús og hey áður en innleyst er, greiðist kostnaður af því eftir samkomulagi. Hreppsnefnd þess hrepps, sem hross er selt í, sker úr ágreiningi út af kostnaði.

Eiganda er því aðeins heimilt að innleysa hross, að hann um leið greiði allan áfallinn kostnað.

46. gr.

Eftir hvert uppboð á óskilahrossum, skal hreppstjóri svo fljótt sem verða má, senda auglýsingu til birtingar hreppstjórum í aðliggjandi hreppum. Í auglýsingunni skal getið um kynferði, aldur, lit og auðkenni hins selda, svo og verð, nafn kaupanda og bústað.

47. gr.

Fyrir árslok skal hreppstjóri birta í Lögbirtingablaði auglýsingu um óskilafénað með mörkum, er fram hefur komið í hreppi hans á því ári, og þá er ekki útgenginn. Skal í auglýsingu greint mark og auðkenni hvernar skepnu, svo og vafatriða getið, ef einhver eru, shr. 42. gr. Ennfremur skal í auglýsingu skorað á rétta eigendur að gefa sig fram og sanna eignarrétt sinn, innan 6 mánaða frá auglýsingardegi.

48. gr.

Af andvirði óskilafjár greiðist allur áfallinn og löglegur kostnaður, hverju nafni sem nefnist. Að öðru leyti greiðist andvirði hins selda til hvers þess, er þykir hafa sannað eiganrætt sinn, innan tiltekins tíma.

49. gr.

Dá er kröfufrestur er útrunninn samkv. 47. gr., skal hreppstjóri gera oddvita í sínum hreppi grein fyrir seldum og slátruðum óskilafénaði frá haustinu áður. Andvirði þess fénaðar, sem ekki hafa fundist eigendur að, skal hreppstjóri þá inna af höndum til oddvita, að frádregnum kostnaði.

Hafi andvirði ómerkinga, mýétninga eða fjár með óþekktanlegum mörkum vegna skemmda, verið innheimt af hreppstjóra, ber honum að endurgreiða það til oddvita, að frádregnum kostnaði, fyrir lok marsmánaðar ár hvert.

50. gr.

Andvirði ómerkinga og óskilafénaðar, er greiðist til oddvitanna í Hvítársíðu-hreppi, Þverárhlíðarhreppi og Stafholtstungnahreppi, rennur í sjóð, er heitir Fjallskilasjóður Þverárréttar, og skal honum aðallega verið til viðhalds réttinni, með tilheyrandi girðingum. Oddviti Þverárhlíðarhrepps gerir árlega reikninga sjóðsins og skulu þeir endurskoðaðir og úrskurðaðir af oddvitum Hvítársíðu- og Stafholtstungnahreppa.

Andvirði ómerkinga og óskilafénaðar í öðrum hreppum sýslunnar, rennur í sveitarsjóðs hvers hrepps fyrir sig, eins og það er greitt til oddvita, nema viðkomandi hreppsnefnd ákveði annað. Heimilt er þó hreppsnefnd í hreppi, er rétt liggur í, að greiða þóknun til marklýsingarmanna og réttarstjóra af óskilafjárverði, er sveitarsjóði eða fjallskilasjóði tilheyrir, og af óskiptu því, er skipta á milli hreppa.

VII. KAFLI**Um mörk og markaskrár.****51. gr.**

Hver maður skal einkenna fé sitt og hross með glöggu marki á eyrum. Enginn má fleiri mörk eiga í senn en tvö á sauðfé og eitt á hrossum. Enginn má heldur nota annars manns sauðfjármark á hrossum eða hrossamark á sauðfé. Ef kind er með annars manns marki á eyrum, skal marka hana glöggu hornamarki eða brennimarki.

Skylt er að nota hreppsrennimark á sauðfé og setja það á vinstra horn.

Hreppsrennimörk eru:

- M 1 fyrir Hvítársíðuhrepp.
- M 2 — Þverárhlíðarhrepp.
- M 3 — Norðurárdalshrepp.
- M 4 — Stafholtstungnahrepp.
- M 5 — Borgarhrepp.
- M 6 — Álftaneshrepp.
- M 7 — Hraunhrepp.
- M 8 — Borgarneshrepp.

52. gr.

Mark helgar eiganda kind, nema sönnur komi fyrir að annar eigi, eða eigandi marks viðurkenni hana ekki sem sína eign, sbr. 44. gr. Kind, sem ekki ber rétt

mark manns, er honum óheimilt að draga sér, hversu lítið sem á vantar eða umfram er. Ef kind er með hornamarki eða brennimarki annars en þess, sem eyrnamarkið á, skal sá talinn eigandi, sem á brennimarkið eða hornamarkið. Skal hann þó, ef eigandi eyrnamarks krefst, gera grein fyrir, hvernig hann hefur eignast kindina. Kind, sem er með eyrnamarki eins manns, hornmarki annars og brennimarki hins þriðja, skal talin eign þess, er brennimarkið á, en sönnur skal hann færa á eignarrétt sinn, ef krafist er.

53. gr.

Enginn má upp taka mikil særingarmörk, sem vandi er að marka svo auðþekkt séu. Hin helstu þeirra eru: Afeyrt, blaðstúfrifað, blaðtvístúfrifað, gatrifafað, geilrifafað, geirrifafað, hvalblaðstýft, hvathamrað, hvattvírifafað, miðhlutað í sneitt, netnál, sneiðblaðstýft, sneiðfráblaðstýft, sýlrifafað, tíglað, tvíhamrað, tvístúfrifað, vaglöggað, vaglrifafað, vinkill, þrírifafað í heilt, þrírifafað í sneitt, þrírifafað í stýft og þrístýft. Mörk þessi má heldur ekki nota þó fengin séu að erfðum, gefins eða keypt, eftir að reglugerð þessi gengur í gildi.

54. gr.

Sýslunefnd skal láta prenta markaskrá sýslunnar 8. hvert ár, eða oftár ef sérstakar ástæður þykja til. Hver markeigandi er skyldur til að láta prenta mark sitt, eða mörk, í markaskránni hverju sinni, og gjalda fyrir svo sem sýslunefnd ákveður. Fær hver markeigandi ókeypis eitt eintak af hinni nýju skrá. Mark, sem hvorki er prentað í gildandi markaskrá, né heldur auglýst í Lögbirtingablaði, sbr. 57. gr., skal talið niður fallið. Þó skal sá er áður átti slíkt mark, eiga forgangsrétt að því, allt að 8 árum, eða þar til markaskrá er gefin út að nýju, hafi það þá ekki verið löglega tekið upp af öðrum.

Sýslunefnd sér um að nægilega margar markaskrár séu sendar í þá hreppa utan sýslu, er fjársamgöngur eru við.

Gjald það, er sýslunefnd ákveður fyrir mörkin, skal áætla svo hátt, að það nægi fyrir kostnaði við markasöfnun, skrásetningu og prentun markanna. Verði afgangur rennur hann í sýslusjóð, en nægi gjaldið eigi fyrir öllum kostnaði, greiðir sýslusjóður það sem á vantar.

55. gr.

Sýslunefnd kys einn mann til þess að hafa umsjón með upptöku marka og búa markaskrá undir prentun. Þóknun fyrir þetta starf fær hann eftir því sem um semur og skal hún talin með kostnaði þeim, sem nefndur er í 54. gr.

Starfstilhögun markavarðar getur sýslunefnd ákveðið nánar.

56. gr.

Þegar markaskrá skal útgefin, kveður markavörður á um tilhögun markasöfnunar. Ef hann óskar þess eru hreppstjórar skyldir til að veita aðstoð við söfnun marka, gegn þeim hundraðshluta af innheimtum markagjöldum, sem sýslunefnd ákveður. Það skal vera aðalregla að markasöfnun fari fram ári fyrir, en markaskrá er útgefin, svo nægur tími vinnist til ákvörðunar um ný mörk, sem fram koma. Um slíka ákvörðun ber markaverði að hafa samráð við markaverði í nærliggjandi sýslum, til að forðast sammerkingar.

Handrit nýrrar markaskrár skal vera á seðlum. Eitt mark skal fært á seðil hvern, ásamt nafni og heimilisfangi eiganda þess, og öðru því, er til auðkennis má vera. Seðlum þessum skal raða í stafrófsröð eftir heiti marks þannig, að fyrst sé nefnt yfirmark, ef eitthvert er, þá undirmark — og jafnan fyrir það, sem að framan

er — og loks mark í miðju eyra (gat). Heimilt er þó að vikja frá ströngustu reglu um stafrófsröð innbyrðis, þegar framangreind aðalregla gerir það nauðsynlegt.

57. gr.

Markavörður skal gera sér far um að koma festu og samræmi í nöfn og röðun marka, sbr. 56. gr. Öll mörk sem berast við söfnun til nýrrar markaskrár, skal hann bera saman við gildandi markaskrár, innan sýslu og utan, þar sem fjársamgöngur geta verið, jafnt þó varnargirðingar séu á milli. Heimilt er honum að fella niður ný mörk, sem horist hafa, ef sammerkt eru á þessum svæðum, eða of lík eldri mörkum, svo og ef bannað er að nota slík mörk, sbr. 53. gr. Nú hefur markavörður ákveðið að hafna marki af framangreindum ástæðum, og ber honum þá að tilkynna hlutaðeiganda það, og jafnframt benda á annað mark, er komið geti í staðinn. Getur hann sett markeiganda ákveðinn frest, allt að þremur vikum, til um-sagnar um tillöguna. Berist ekki svar innan hins tilsetta tíma, skoðast tillaga markavarðar fullgild. Ber honum þá að skrásetja markið, svo breytt, að því sinni.

Að öðru leyti ber markaverði að taka til greina óskir og kröfur markeiganda, svo fremi að þær geti samræmst ákvæðum þeim, er þessi samþykkt setur um upp-töku nýrra marka.

Vilji einhver mark upp taka í milli þess að markaskrá er samin, ber honum að fá til þess leyfi markavarðar. Sama gildir um mörk aðfluttra manna. Ný og aðflutt mörk, sem hlotið hafa staðfestingu markavarðar, ber honum að auglýsa í Lögbirtingablaði, á kostnað markeiganda. Eru þau þá fyrst heimil til notkunar, og halda gildi sínu þar til markaskrá sýslunnar er gefin út að nýju.

58. gr.

Sýslunefndinni í Mýrasýslu er heimilt að leita samvinnu við sýslunefndir Snæfellsnessýslu, Dalasýslu, Strandasýslu, Húnavatnssýslur og Borgarfjarðarsýslu til þess að afstýra sammerkingum innan þessara sýslna, eftir því sem henta þykir. Kostnaður við það greiðist úr sýslusjóði.

VIII. KAFLI

Um eftirlit með förgun á fé o. fl.

59. gr.

Heimilt er að kaupa og selja fé í réttum, en skylt er kaupanda að gera réttarstjóra aðvart um það áður en kaup byrja, og vera háður eftirlisti og fyrirskipunum hans.

60. gr.

Vilji einhver kaupa fé eða hross, eða boða markað annars staðar en í réttum, þá er honum skylt að gera hreppsnefnd í þeim hreppi, er markaðsstaður er í, það vitanlegt fyrir fram. Er henni þá heimilt að skípa eftirlitsmann á markaðinum.

Skylt er eftirlitsmanni að stuðla að góðri reglu við markaðshald. Þóknun fær hann svo sem um semur.

61. gr.

Svo skal rekstrum haga á sölufénaði eða öðrum förgunarfénaði, að sem minnstur bagi verði að, þeim sem lönd eiga, sem um er rekið eða áð er í. Varast skal að rekstri lendi saman við annan sams konar fénað.

Verði rekstrarmenn sannir að því, að hafa tekið kind eða hross frá öðrum saman við í rekstur, er þeim skylt að koma hinu tekna á sinn stað aftur, eiga að kostnaðarlausu. Hver, sem fyrir rekstri ræður, greiði auk þess fullar skaða-

bætur, ef tjón hlýst af, og sekt eftir atvikum, nema þyngri refsing liggji við að lögum.

62. gr.

Við hvert sláturhús eða aðra slátrunarstaði, skal vera markaeftirlitsmaður um aðal-slátrunartímann, skipaður af sýslumanni eftir tillögum forstöðumanns félags þess eða verslunar, er í hlut á. Fyrir starf sitt fær hann þóknun hjá félaginu eða kaupmanninum, er ekki skal minna vera en dagkaup verkamanna almennt. Hann skal athuga mark á hverri kind áður eða um leið og hún er leidd til slátrunar, og hafa vakandi auga á því, að misdráttur eða ruglingur eigi sér ekki stað. Þyki eftirlitsmanni eignarheimild á kind vafasöm, er honum skylt að leita upplýsinga um málið þegar í stað, eða síðar eftir atvikum.

63. gr.

Markaeftirlitsmönnum, er starfa í Borgarnesi um sláturtímann, er og skylt að hafa eftirlit með fé, er flytja á sjóleið þaðan til Reykjavíkur eða Suðurlands, áður eða um leið og það er flutt á skip, gegn þóknun frá seljanda. Er hverjum þeim, sem kindur annast til burtflutnings, skylt að gera grein fyrir hverjir eiga eða senda kindurnar, ef eftirlitsmaður krefst þess.

64. gr.

Nú kemur fyrir kind í sláturhúsi, eða á slátrunarstöð, sem eigi tilheyrir neinum af þeim, er þar eru viðstaddir, eða eigi verður ráðstafað þegar í stað af eiganda, eða öðrum úr hans byggðarlagi, þá skal forstöðumaður slátrunar ráðstafa kindinni til slátrunar á nafni eiganda, ef kunnugt er hver hann er. Ef ekki er kunnugt um eiganda slíkra kindra, skal fara með þær sem annað óskilafé í þeim hreppi, sem ætla má að þær séu komnar frá.

Ef sannað verður hver flutt hafi óráðstafaðar kindur, eða aðra gripi til sláturhúss, með þeim afleiðingum, sem af því hljótast, má gera hann skaðabótaskyldan, nema þyngri refsing liggji við að lögum.

IX. KAFLI

Ýmisleg ákvæði.

65. gr.

Hver, sem valdur er að illri meðferð á skepnum, svo sem með því að etja hundum um of, svelta þær eða misþyrma þeim, hindra ekki í tæka tíð, að þær troðist undir, skal sæta sektum og skaðabótum, ef tjón hlýst af, nema þyngri refsing liggji við að lögum.

66. gr.

Þegar einhver, sem fer með umboð hreppsnefndar samkvæmt reglugerð þessari, hefur samið um borgun fyrir vinnu eða annað, er þörf krefur, eins þótt innheimta þurfi hjá þriðja manni, ber hreppsnefnd ábyrgð á slíkum greiðslum og innheimtum.

Um það, hver ber ábyrgð athafna eða vanrækslu, og ekki er berum orðum fram tekið í reglugerð þessari, fer eftir almennum lögum.

67. gr.

Brot gegn fyrirmælum þessarar reglugerðar varða sektum frá 5 000—50 000 krónum, nema þyngri refsing liggji við eftir öðrum lögum og renna í sveitarsjóð eða fjallskilasjóð þess upprekstrarfélags, er brot er framið í, eftir sömu hlutföllum og andvirði óskilafénaðar.

68. gr.

Með mál, sem rísa kunna út af brotum gegn fyrirmælum þessarar reglugerðar, skal farið að hætti opinberra mála.

69. gr.

Fjallskilareglugerð þessi, sem sýslunefnd Mýrasýslu hefur samið, staðfestist hér með samkvæmt sveitarstjórnarlögum nr. 58 29. mars 1961 og 3. gr. laga um afréttarmálefni, fjallskil o. fl. nr. 42 12. maí 1969 til þess að öðlast gildi frá og með 10. september 1975 og birtist til eftirbreytni öllum þeim, sem hlut eiga að máli.

Með reglugerð þessari er fjallskilareglugerð fyrir Mýrasýslu nr. 175, 26. ágúst 1952, úr gildi felld, svo og síðari breytingar á þeirri reglugerð.

Landbúnaðarráðuneytið, 29. ágúst 1975.

Halldór E. Sigurðsson.

Ragnheiður Árnadóttir.

29. ágúst 1975.

Nr. 378.

G J A L D S K R Á

Rafmagnsveitna ríkisins um raforkusölu í smásölu.

I. GJALDSKRÁRLIÐIR

Rafmagnsveitur ríkisins selja raforku á þann hátt og við því verði, sem hér segir:

1. Lýsing.

11. Fast gjald	F1	
Orkugjald	kr.	46.20 á kWst.
12. Fast gjald	F1 + F2	
Orkugjald	—	25.00 á kWst.

2. Notkun til heimilisparfa, búrekstrar o. fl.

21. Fast gjald	F1 + F3	
Orkugjald	kr.	12.00 á kWst.
Markmæling:		
23. Aflgjald, lágmarksstilling 4 kW	—	63 026.00 á ári
Aflgjald umfram 4 kW að hámarksafstillingu 20 kW	—	8 534.00 á kW á ári
Orkugjald af allri notkun	—	1.50 á kWst.
Orkugjald af notkun umfram aflstillingu	—	12.00 á kWst.

3. Vélanotkun o. fl.

31. Fast gjald	F1 + F2	
Lágmarksgjald	48 × F1 á ári	
Orkugjald	kr.	25.00 á kWst.
32. Aflgjald, lágmark 3 kW	—	46 305.00 á ári
Aflgjald, umfram 3 kW	—	12 489.00 á kW á ári
Fast gjald	F1 + F3	
Orkugjald	—	4.62 á kWst.